

Тања Крајугевић

БЛИСКОСТ

*

У месечевим саонама
спуштам се
Обема странама
непомућених рукописа
одједном

Ружичњак од иња
двапут цветао
дрхти на ветру

не знајући
у које ћу се зарити
слово

*

Јер зима је слика зиме

Цртеж и име
које белина преузима
од кристалне ноћи душе
где све се већ збило

Те тако и ја сам невестица
што прелази висораван голен
затворене бунаре зацељујући
пешчаним велом

Сазивајући епиталам
под маљице ратног добоша

Тражећи у песми крви
реч задату својој речи

*

Инфанткиња сам од анда
у одећи сутонске пути

коју уз кукурузне огрлице
и играчке од глине и хлеба
у леденом саркофагу
завешташе боговима
нејасно осмехнутим

што и данас
са једног мог рамена на друго
премећу сунце из расхлађене кошуљице

плачно
као хрпице влажне напуштености
лица земље

И као већ сасвим прозиран
до неверице невидљив
снег

*

А ево и рајске птице
на прозору

Шапућем јој миловање
које не разуме

Хтела би глас
којим се не обраћам никоме

Речи које ни љубљенима
не изговарам

За узврат ћути о даровима
које не бих смела принети дечици

О златном лифту без педала
О ваздушном кафезу

*

Блискост осећам
према девојчету
са паучама крај постеље
испуњеним снегом

Танушним прстима црта
последњи дан зиме
и понекад шакама заклони брадавице
налик језерском пужу

*

Дотиче се девојчица
као бреза што сребрно крило гурка
у друго своје паперјасто
сребрно крило

Разбуђује
жичани инструмент у ребру
што светли док свира

Испуњава огледало топлим
прозрачним ликом
што перваз огледала преплављује

Као пролеће кад замагли
отиснут у стаклу
пољубац зиме

*

Блискост осећам према теби
којој дарују наушнице
од ваздушне пене

Брзином ветра
истрошиће оба неба
у свакој ушној шкољци

Гиздаћеш се носителкама душе
не знајући да у њима
и не светли друго
до сребро непогоде

Једна и
и још једна
жишка тебе

*

Та два дечака
из зимских дана

Један ми уз раме
без престанка изговара име

Путање другог је крхко
као тек застакљени снег
на укрштеници равнице

Свакога дана је решавамо
другачије
Не дотакнув је

*

На једном крају стола
мајсторија од танка пашира

На другом
златне уштипке спушта
златна рука

*

Гле
мили по руци

Седи за столом
Полаже право на блискост

На место у постељи

Створ

*

Између таме
и угриза уста заспалих
на небеској рани
међу стеновитим планинама
простор је звона

Летећи облак
ореола сенке

што једнако се не двоумећи
кида и плете

гласи и прећуткује
блискост

*

Не беху ли то речи јетке
међу мрвицама палим
с нечијег прозора

Малопређашње власнице дома
у ноћи непознатог кристала
што топе се и згушњавају
у слуху нехотично напрегнутом

као што умеју бити влати
тек изливена стакла
којима клизе гласи
музичке туге

Или од ћутње
час таман и отежао
час детиње светлуцав
снег

*

Као драгост дише
незамењивост бића и ствари

Мрежица споразума
у сунчев дан

Неупоредива
Ил налик фантазији ваздуха
под стаклом зимског даха

због чега ми се сва величина
небеског кристала чини сталожена
у лакоћу и бестелесност
са које загрљај спада
и ломи се астечка плавет
од призрена свила

падом утрнув трун
и трен
и трн

оним истим ружином жишком
којим између сваке двојности
и не пламиња друго
до вазда другојачија и друга
блискост